

“Benzersizlikten Doğan Sır: Her An Yenilenen Yaratılışı Bilimin Işığında Keşfetmek”

TÜRKÇE VE İNGİLİZCE

Oda, bir sessizliğin yankısıyla titriyordu; ama bu, herhangi bir sessizlik değildi. Zihinlerin derinliklerinde yankılanan hakikatin çılgınlıklarıyla dolu bir sessizlikti bu. Kelimeler yerlerini düşüncelere bırakmış, her bir dinleyenin iç dünyasında bir köprü kuruluyordu. Kimileri bu köprüden hakikate doğru ilk adımını atarken, kimileri ayaklarının altında kaygan bir zeminin varlığını hissediyordu. Zaman sanki durmuştu; kalpler ise bir başka ritimle atıyordu.

Ve şimdi, bu sessizliği bozan, düşüncenin ağır perdesini aralayan bir soru vardı. Zihnin sınırlarını kâinatın derinliklerine taşıyan, vicdanın en karanlık köşelerine dokunan bir soru. Tüm cevapları içinde saklayan, ama her cevabı daha büyük bir hakikate bağlayan bir soru...

İşte o soru, düşünceleri yeni bir kâinata taşıyacak:

Deist: Az önce paylaştığınız *bu harika ifadeler*, yaratılışın derin manasını ortaya koyuyor. **Peki, bu açıklamalar, doğa yasalarının işleyişi ve varlıkların düzenine dair modern bilimin verileriyle nasıl örtüşüyor?** Bilimin rehberliğinde bu düzeni daha kapsamlı bir şekilde anlayabilir miyiz? Eğer **her varlık**, böylesine benzersiz bir hikâyeyi anlatıyorsa, bu hikâyenin bilimsel temelleri nelerdir?

Deist'in sorusu, odadaki herkesin zihninde yankılanırken, birkaç dakika önce benzer bir sorunun Ateist tarafından da sorulduğu hatırlandı. Bu bir tesadüf müydü? Yoksa hakikatin peşinden giden zihinler, kaçınılmaz olarak aynı sorulara mı ulaşıyordu?

Bu benzerliği fark edenler, önce Ateist'e, sonra Deist'e baktı. Ateist, gülümseyerek başını hafifçe salladı ve söze girdi:

Ateist: Aslında, bu soruyu biraz önce ben de sormuştum. Anlattıklarınız etkileyici, ancak bilimsel dayanaklarını daha ayrıntılı bir şekilde görmek istiyorum. Modern bilimle nasıl örtüşüyor? Büyük resmi bilimsel açıdan ele aldığımızda, hakikatin izleri daha da netleşecek mi?

Bu ortak soru, tartışmanın seyrini belirleyen kritik bir eşikti. İnançlı Kişi, iki farklı bakış açısından gelen aynı temel sorgulamayı bir süre sessizce tarttı. Gözleriyle odadakileri süzdü, ardından derin bir nefes alarak konuşmaya başladı:

İnançlı Kişi: Güzel bir noktaya temas ettiniz. Aslında, hakikate giden yolda benzer soruların ortaya çıkması kaçınılmazdır. Çünkü *hakikat, tek bir yol gibi görünse de farklı bakış açılarından yaklaşıldığında her bireyin kendine özgü bir şekilde ona ulaştığını görebiliriz.* Bilimsel perspektiften bakan biriyle felsefi açıdan yaklaşan birinin sorularının aynı noktada kesişmesi, aslında gerçeğin doğru şekilde sorgulandığını gösterir.

Sonra hafifçe gülümseyerek devam etti:

İnançlı Kişi: O halde, Ateist'in de Deist'in de ortaya koyduğu bu ortak soruyu detaylandıralım. Modern bilimin verileriyle yaratılış gerçekleri arasındaki ilişkiyi daha derinlemesine ele alarak, bilimin işaret ettiği düzeni ve bu düzenin ardındaki bilinçli aklın izlerini inceleyelim. *Bediüzzaman'ın Tabiat Risalesi'nde anlattıklarıyla modern bilim arasında nasıl bir köprü kurabiliriz?*

Odadaki herkes, bu köprünün hangi bilimsel temeller üzerine inşa edileceğini merak ediyordu. Felsefe ve bilimin iç içe geçtiği bu yolculukta yeni kapılar açılmaya başlamıştı. Şimdi mesele, hakikatin bilimsel pencereden nasıl görüldüğünü ortaya koymaktı...

Oda, ağır bir sessizliğe gömülmüştü. Ancak bu, sıradan bir sessizlik değildi. Zihinlerde yankılanan sorular, odanın duvarlarına çarpıp görünmez bir fısıltıya dönüşüyordu. Ateist ve Deist'in soruları, kâinatın en derin sırlarını sorgulayan birer yankı gibi havada asılı kalmıştı.

Gözler, İnançlı Kişi'nin yüzüne çevrildi. O, gözlerini hafifçe kapatarak bir an düşündü; sanki, her bir kelimeyi yalnızca zihninde değil, varlığın özünde tartıyordu. Derin bir nefes aldı ve bu nefes, bilincin derinliklerinden süzülen bir hakikat gibi odanın havasına karıştı.

İnançlı Kişi: Bediüzzaman bu ifadesiyle, Deist düşünceye şu şekilde cevap vermektedir: Yaratıcı, yalnızca kâinatı başlatan bir güç değil, aynı zamanda **HER AN kâinatta aktif bir şekilde tecelli eden ve YARATMAYI SÜREKLİ SÜRDÜREN faal bir kudrettir.** Bu gerçek, önceki sohbetlerimizde bilimsel ve mantıksal delillerle açıkça ortaya konmuştur.

İnançlı Kişi, gözlerini dinleyicilerin yüzlerinde gezdirdi. Derin bir arayış içindeydiler. Bu, sıradan bir tartışma değildi. Bu, varlığın kökenine, hakikatin özüne dair bir sorgulamaydı. Bu, kâinatın perde arkasına açılan bir kapının eşiğiydi.

İnançlı Kişi: Şimdi, Deist düşüncenin temel iddiasını ele alalım. **Farz edelim ki,** Deistlerin dediği gibi, Yaratıcı kâinatı bir kez yaratmış ve sonra geri çekilmiş olsun. Peki, bu durumda şu soruları sormamız gerekmez mi?

- Her yaratılan varlık neden bir diğerinden farklıdır?
- Neden hiçbir insanın parmak izi, DNA'sı ya da yüzü diğerine birebir benzemez?

- Eğer tabiat kanunları her şeyi belirli bir düzen içinde çalıştırıyorsa, neden tabiatta bu kadar benzersiz, rastlanmamış ve tekrar etmeyen yapılar var?

Oda, bu sorularla birlikte bir bilmeceye dönüşmüştü. Bilinçlerin derinlerinde sessizce yankılanan sorular artık ses bulmuştu.

İnançlı Kişi'nin sesi biraz daha netleşti:

İnançlı Kişi: Şimdi Deist düşüncenin açmazına geldik. Eğer *varlıkların yaratılışı bir kez gerçekleşmiş olsaydı ve ardından tabiat kanunları her şeyi kendiliğinden yönetiyor olsaydı, sürekli yeni ve farklı varlıkların ortaya çıkması mümkün olur muydu?* **Hayır.** Çünkü **her yeni ve benzersiz yaratılış, aktif bir müdahale ve bilinçli bir düzenlemeyi gerektirir.**

Tabiat Kanunları Yeterli mi?

Bediüzzaman, yaratılıştaki benzersizliği açıklamak için “tabiat kanunları” kavramını eleştirmektedir. Tabiat kanunları, yalnızca bir düzenleyici araçtır; ancak yaratılıştaki “**sonsuz farklılık**” ve “**detay zenginliğini**” açıklamada yetersiz kalır.

İnançlı Kişi, masadaki kitaba elini koydu.

Derin bir nefes aldı ve ardından odadakilerin gözlerinin içine bakarak sordu:

İnançlı Kişi: Bir matbaa düşünelim. Eğer bir matbaa yalnızca belirli bir kalıpla çalışıyorsa, her basılan kitap aynı olur. Ancak her kitap farklıysa, o zaman her defasında yeni bir tasarım, yeni bir düzenleme, yeni bir müdahale gerekir.

Odadaki herkes, sanki zihninde bir düğümün çözüldüğünü hissetti.

İnançlı Kişi: Kâinatta gördüğümüz sonsuz çeşitlilik de ancak bilinçli ve aktif bir irade tarafından açıklanabilir.

İnançlı Kişi hafifçe gülümsedi ve ardından elini kaldırarak vurgulu bir şekilde devam etti:

İnançlı Kişi: Bediüzzaman'ın işaret ettiği gibi, **bilim, yaratılışın bu eşsizliği ve sürekli yenilenmesini anlamak için güçlü bir rehberdir.**

Artık mesele, yalnızca felsefi ya da teolojik bir bakış açısıyla değil, bilimin ışığında da ele alınmalıydı.

İnançlı Kişi gözlerini bir noktaya odakladı, derin bir nefes aldı ve sesine sakın ama etkili bir ton ekledi:

İnançlı Kişi: Değerli dostlar, bu derin meseleyi yalnızca kelimelerle değil, bilimsel gerçeklerle anlamaya çalışalım. *İsterseniz, ben artık konuşmayayım; “BİLİM” konuşsun! Sorularımızı “BİLİM”e yöneltelim ve cevapları ondan öğreneelim.*

Bu sözlerin ardından odadaki hava değişti. İnançlı Kişi’nin meseleyi **BİLİM’e** havale etmesi, yalnızca bir taktik değil, *derin bir güvenin göstergesiydi*. O, kendi inancından zerre kadar şüphe duymuyordu. **Davasına olan sarsılmaz inancı, bilimin de hakikati göstereceğinden emin olmasıyla birleşmişti.**

Odadakiler, bunun **bir tür kaçış değil, aksine sarsılmaz bir özgüvenin yansıması** olduğunu fark ettiler. *Bu, bilimi hakikatin bir düşmanı gibi görenlerin değil, hakikate ulaşmanın en sağlam yolunun bilimin ışığında ilerlemek olduğunu bilen birinin tutumuydu.*

Ateist, hafifçe kaşlarını çatı ama yüzünde bir merak belirdi. Agnostik, bu beklenmedik yaklaşımı takdir edercesine başını eğdi. Deist’in yüzünde ise, bir anlık şaşkınlığın ardından beliren bir gülümseme vardı. **BİLİM’e** havale edilen bir tartışma, herkesi ortak bir zeminde buluşturuyordu.

Bu, artık taraflardan birinin diğerine üstün gelmeye çalıştığı bir tartışma değil, hakikatin kendi ışığında keşfedildiği bir yolculuktu.

İnançlı Kişi, bu sessizliği bilerek ve isteyerek uzattı. O, hakikatin aceleye getirilmeyeceğini, bilimin konuşmasına izin vermek gerektiğini biliyordu. Sonunda, gözlerini odadakilerin yüzlerine çevirdi. Bakışlarında sarsılmaz bir güven ve aynı zamanda bir tevazu vardı. Çünkü **hakikat, yalnızca bir kişinin tekelinde değildi**; o, insan aklının ve kalbinin birlikte ulaşabileceği bir ufuk çizgisiydi.

İnançlı Kişi: Öyleyse **BİLİM’e** ilk sorumuz şu olsun...

Bir anlık duraklama oldu. Ama bu, sıradan bir duraklama değildi. Bu, kapıyı açmadan önce içeri sızan ışığın, gözleri kamaştırdığı andı.

Odadakiler, bunun sadece bir soru olmadığını anladılar. Bu, tarihte defalarca sorulmuş ama her seferinde yeni kapılar açan bir soruydu.

İnançlı Kişi, sorunun ağırlığını bilerek, kelimeleri özenle seçerek konuştu:

"İnsanların ve varlıkların birbirinden farklı olduğu, hatta parmak izlerimizin bile benzersiz olduğu ifade ediliyor. Bu gerçeğe doğru mu?"

"Bu benzersizlik ne anlama geliyor ve yaratılışın sürekliliği açısından nasıl bir açıklama sunuyor?"

Oda, derin ve anlam yüklü bir sessizliğe gömüldü. Ancak bu sessizlik, bitmiş bir tartışmanın değil, yeni keşiflerin başlangıcının habercisiydi.

Ateist düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi, sanki daha önce hiç fark etmediği bir gerçeği fark etmek üzereydi. Deist, bu sorunun cevaplarını bilimin nasıl vereceğini merak ederek koltuğunda biraz daha dik oturdu. Agnostik, gözlerini kısarak düşünceye daldı; çünkü hakikat bazen sadece düşünmenin içinde doğardı.

“GERÇEK”, yalnızca bir “inanç meselesi” değil, bilimin de işaret ettiği “bir hakikat” olabilir miydi?

O ana kadar teoriler ve düşünceler havada asılıydı. Ama şimdi, bilim konuşacak ve hakikatin izlerini gözler önüne serecekti...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, inşallah...